

הבה בשחור לבן

גוס בוארון:

2 כאשר החלטתי לברוח מבנגאוי, להגיע לישראל דרך איטליה. רי. שנות נעורי עברו במלחמה אחת גדולה על הזכות לחיות, אולם אני הייתי יהודי ותפקידי היה, לרוב, להגן על חייהם. ההתפרעויות התכופות של הערבים, למרות זאת, גבר בי יצר לבד מהשכלה כללית, לרכוש ידיעה רבה בעבודת מעבדה. ארץ היתה גדולה. כאשר הסתמנה באופק האפשרות הראשונה, נה, עליתי על האניה הראשונה שהפליגה לאיטליה. לאחר כן רגלי על רציף נמל חיפה. עסקתי בעבודות שונות בקיבוצים ובבתי חרושת. הקורס לאחי זלמן, שהחל בבית החולים בתל-השומר היה בדיוק הדבר שלי יום: לחזור וללבוש שוב את החלוק הלבן. בית-החולים רחב השטח. הייתי בין אלה שהסכימו להסתכן פת, תשוכי המרפא. ניתן לי חדר קטן, אך מסודר, החילולי דות לרוב.

ה-21 החלטתי לחוג כראוי, ערכתי מסיבה נאה באולם החרבות: קרה לי הדבר שהוא רגיל אצל אנשים צעירים: התאהבתי. ר (21), ילידת הונגריה ואחות רחמיניה גם היא, באה בדרך שוחחה אתי, החזירה לי חיובים במדה מספקת כדי שאמהר ה.

גות, שפכנו את לבנו איש בפני רעותו, נוכחנו כי אנו אוהבים. תי מה שציפה לי בביתה של אגנס. תארתי לעצמי שולחן נאה בני המשפחה, מרימים כוס לחיינו.

1- בשעת הלילה, נכנסתי לביתה של אגנס, הדרה עם אביה צבת בארייעקבי. היו שם כמה ידידי המשפחה, ואגנס, שלא מרומם, קידמה אותי, ביקשה ממני לבטל את הביקור.

י שקרה משהו ביחסינו. ואכן, עד מהרה נתברר לי הכל: על פנישתינו, הקימה שערווריה בבית, צעקה: "איזו בושה! חור!" האב נרתם גם הוא למטע "טיהור" משפחתו, החל בלחץ

שר ידע כי אני עומד לבוא. הזמין לביתו כמה ידידים, דרש

עמוס בוארון

אליו ולדידי, לבלות את הערב בבית-קפה. אגנס, שהיתה נוחה את מחינוך משפחתי קפדני, יראה לסרב לאביה. היא הסבירה שלפון, את כל המצב, סיפרה כי הענין היה מתוכנן מראש. אביה אכעס ואעזבנה. אך אני חשבתי אחרת. הייתי משוכנע כי אגנס ה. החלטתי, לכן, להלחם עליה בכל מחיר.

זקופה של פגישות סתר רומנטיות. אגנס לא השתחררה מהפחד הופיעה לפגישות בהפסקות זמן גדולות. בכל פעם סיפרה לי מנת להקה. ועל הלחץ הבלתי פוסק עליה, שתנטוש את מאהבה.

1- לפני כעשרה חדשים, זמן מועט לפני שאגנס התייצבה י החלטנו להינשא. מצב הרוח היה כה מרומם אותו ערב, עת הגנים, עד כי היינו אופטימיים מאד, שוכנענו כי המשפחה תיכנע אהבתנו. אגנס סרבה, מטעמי הגינות, להינשא ללא רשות אביה.

ה טווחה כי הלה יסכים למרות עקשנותי. יה לאביה על החלטתה להינשא. האב לא רצה אפילו לשמוע ג התנייה, הופיעה רק לאחר שבועות מספר במדי התאקי וביקשה זה לביתה, לעזור לה לשכנע את אביה. הדבר לא יעזר. נוקשה ובה מולגה אישי לגמרי נוכח התנגותיו:

את בתי!" אמר לי.

12- ילדים יזדנו מאחוריך?" שאל את בתו.

כבר משך תקופה ממושכת היתה אגנס מטרה נוחה להתקפות יה, מכריה. אביה לא פעם איים כי יתאבד. היא היתה אובדת עצות. כי לא תחזיק מעמד זמן רב. היה עליה להחליט: לעזוב את הבית או ברור כי איש מבי משפחתה לא יהיה נוכח בטקס, או לשמוע ד מעלי. היא החליטה להנשא לי.

רר הרבנות ונרשמנו לנשואין. אחר הלכנו אל בית אגנס לבשר צשינו. אביה התנפל עליה בנידופים והיא נטלה את חפציה, העבירה

אותם לחורי, בעוד שהיא עצמה נשארה במחנה הצבאי. חרקה שן וסבלתי את עלבוני בשקט. בערב פסח ניסונו כפעם נוספת לשכנע את האב. אולם כאשר נכנסנו לבית, יצא ברוגז לחצר ולא רצה לראותנו. באותו לילה חזרה אגנס לבית קרוביה, ובחדרי הופיע שוטר, ביקש לדרישה אביה של אגנס, את בגדיה הצבאיים שהיו בארוננו. היה זה למעשה סוף הרומן. כמה עלבונות עוד הספקתי לשמוע מבני משפחתי, ובה הקץ על הפרשה. אגנס עדיין כותבת לי מדי פעם כפעם, מייחלת לימים טובים יותר, לא נותר לי אלא להאמין בכך, לקוות...

ספורו של יצחק ויזר:

"אגנס נולדה לנו בהונגריה, אך היתה זמן רב בשוודיה. בת 19 היתה כאשר עלינו לארץ, השתקענו בבארייעקב. אגנס החלה ללמוד בקורס לאחיות. בבית חולים מלבן, הכירה את עמוס, שאף הוא עבד בו ככניטאר. הכרתיו את עמוס אך מעט, לכל היותר החלפנו ברכת שלום. עד שיום אחד נכנס עמוס לדירתנו הוסיף על "השלום" הרגיל, את התואר "אבא". נדהמתי.

"איזה אבא?" השבתי.

"אני אוהב את אגנס!" ענה לי עמוס בשמחה.

ראשית, הסברתי לו כי הייתי רוצה מאד שבתי תמשיך קודם כל ללמוד, לא תחשוב עדיין על נשואים. אולם עמוס היה בשלום. קראתי לאגנס, שאלתי אותה בנוכחותו: "זה נכון שאת אוהבת אותו?" אגנס אמרה לי בהונגריה: "כל הזמן הוא סביבי, מדבר על דירה, מנסה לשכנע אותי להתחתן אתו, להנצל מהליכה לצבא."

אגנס ועמוס על שפת הכנרת

"תן לה מנותה. היא תלך לצבא כמו כל הבנות, שם יהיה לה זמן לחשוב על עתידה!" אמרתי.

"הוא איים להתאבד!" אגנס הלכה אמנם לצבא עם גמר הקורס לאחיות (אחרי ששה חודשים) אולם עמוס לא ויתר, המשיך לשכנע אותה בהתמדה רבה. שיחק לו המזל: אני נאלצתי לקבל עבודה הוחק מבית, בירושלים, בבית החרושת האמריקאי לנעליים. ערב אחד, בקולנוע, שכנע עמוס את אגנס להתחתן אתו ללא הסכמתו. בבוקר הבא הלכו אל הרב, חתמו על מין חצאי תנאים. עמוס קנה לה מדליון זהב וטבעת. כשנודע לי הדבר, שאלתי את אגנס לפרש הצעה. הסבירה אגנס: "עמוס איים כי יתאבד אם לא אנשא לו, אז הסכמתו!"

אגנס (שמאל) ועמוס במיוד

"אבל אותי תשכחי אם תחתני בלי הסכמתו!" ענית לה.

או התפרצה הנערה בכבי ונפלה לזרועותי. ביקשה ממני להתחזר לעמוס את המתנות, לא להתראות עמו לעולם. עמוס רתן. הוא השתמש בנשק איום, שעשה מעט רושם עלי: אגנס חתמה על התחייבות לשלם 500 ל"י אם לא תופיע לחופה. החל ויכוח סוער, בו האשיק אותי ועמוס כי "לא רציתי שבתי תחתן עם שחור". בזאת רציתי להעמידו על העובדה כי הטרדותיו עברו כל גבול. אינני חסיד ההפליה העדתית, אך ברור שאני רוצה גם להביע את דעתי לכשתרצה להינשא. הלא עמלתי עליה 20 שנה!"

אכן, דעתו של ויזר היתה בכל זאת הקובעת. איש לא יערער על כך כי הוא עמל משך 20 שנה כדי לגדל את אגנס. הוא רק שכח כמה עמל ודם מסרו אנשים כדי שצעיר כמו עמוס לא יתקל בהפליה שתרחיק אותו מהחברה, רק משום שצבע עורו כהה.

לאחר שנתיים ימים של קרב מול החברה המודרנית המתימרת, 24 שעות ביממה, להיות מתקמת. נותרו לעמוס רק זכרונות יפים בלבד, ותמונה בעלת מסגרת מזהבת שמאחריה היו שתי שורות כתובות הונגרית: "לעמוס היקר, באהבה עזה, אגנס."

צעק הזקן באידיש. אך משלא הרפה הגבר החסון ממנו, התפרץ בצחחות היסטוריות: "בנדיט! פישע! הצילו!"

לכל ההתרגשות ענה האיש בהתלסיות נוקשה: "אתה תחכה עד שתבוא המשטרה." לאנשים שהתערבו, ביקשו לדעת מה יש לי נגד הזקן, השיב: "זאת אומר רק למשטרה." הפסל נמסר. לבסוף הופיעה המשטרה. הגבר הצעיר סיפר כי הזקן הנו רמאי שניצל את תמימות אשתו, הוציא ממנה 18 ל"י בטענות שוא.

"הוא בא אלינו הביתה והציע לאשתי פסל לים קטנים. הוא אמר שהם עשויים מאל-בסטר משושה. אשתי האמינה לו, קנתה שני פסלים. כעבור יומיים התסורר האלבסטר של הגב הנזה. הפסלים פשוט נמסו. אתם יודעים ממה היו עשויים?" קרא בדרמטיות רבה בפנותו אל עשרות הסקרנים: "האל-בסטר לא היה אלא מלח פשוט!"

"זה נכון, גם אותי סידר בצורה זאת. הוא מכר לי הלא אחד בתשע ל"י!" היתה זאת אשה שעברה במקרה במקום, הכירה את הרוכל הזקן.

"הגברת רוצה אולי להגיש נגדו תביעה?" שאל אותה השוטר.

"חס וחלילה! האם אין לי די צרות?" השיבה בתמימות, ולאחר שתיקה הוסיפה בצער: "אילו לפחות אפשר היה להשתמש במלח שלו לבישול..."

הזקן נלקח למשטרה.

דרכי חיים הומנה לקפריסין

עמונאל הניגמן, בנו הצעיר, יפה התואר, של עורך הדין הניגמן מתל-אביב, הופתע השבוע בקבלו מצעירה חינונית, שהתיידד עמה בהיותה בארץ, הומנה לביקור של שבו-עיים ימים בקפריסין.

עמונאל, בן ה-23, סיפר כי לפני כשנתיים באה לארץ לביקור של שישה חודשים צעירה חינונית, בלוחית אביה האמיד, בעל מטעי טבק ומכרות נחושת בקפריסין. באחד מימי הקיץ נכנס עמונאל למלון "ציון" בחיפה, הכיר את הצעירה שהתאכסנה באותו מלון. עמי נואל מצא כנראה חן בעיני הצעירה, כי מיד התיידדו השנים, הפכו לזוג בלתי נפרד.

אם כי הצעירה גילתה יותר מיחסים ידי-דותיים גרידא, ראה עמונאל את עצמו כבן לחיה נאמן בסיוורה ברחבי הארץ. לצערם של שניהם הופסקה לפתע תקופת בילויים הנעימה, כאשר הצעירה נאלצה לשוב לקפריסין כתום ששת חודשי שהותה בארץ. לפני עזבה את הארץ הבטיחה הצעירה לעשות כל אשר ביכולתה למען אפשר לו לבקר בקפריסין. עמונאל, שלא ייחס חשיבות רבה להבטחה זו, חזר לספסל הלימודים בבית הספר הגבוה לכלכלה ומשפט, ולמקום עבדו במשרדו של עורך דין ידוע בחיפה. מאז היפרדו מעל הצעירה לא שמע עמונאל על אודותה, דמה הדבר כי אף נשכחה מליבו.

השבוע הופתע עמונאל ביותר בקבלו מכתב דוחק מהצעירה בו היא מודיעה כי עשתה את כל הסידורים הדרושים, מזמינה אותו לביקור שבועיים בקפריסין. עמונאל שזו לו הפעם הראשונה שהוא יוצא מגבולות הארץ, מתעתד להפוך את נסיעתו לקפריסין למטע ארוך על פני אירופה, לבקר בין היתר ב-לונדון בעת הכרת המלכה בחודש יוני.

מעשה מופת בגלל בחורה חינונית

סופר הלילה של סוכנות הידיעות עתים בתל-אביב, חזר בשעה מאוחרת למשרדו, הביא עמו את החומר הרגיל שהסתכם בכמה הודעות יבשות של המשטרה, התאבדות שני גריות ואיוזו אשה שורידיה נחתכו בעומדה בתור בתחנה המרכזית, טענה כי הדבר נעשה על ידי גבר בחליפה חומה מרופטת. שהחזיק בידו סכין גילוח.

עורכי הלילה של העתונים, שעיינו בשעת חצות בחומר המאוחר, זרקו את הידיעה אל הסל. אולם הכתב, שהיה גם כתבו של ידיעות אחרונות, מצא כי הידיעה האחרונה אודות האשה, היתה מענינת למדי. למחרת היה עתוננו היחיד שהדפיס את ההודעה, שאר העתונים חיכו: "עוד מעשה של ידיעות אחרונות."

אותו יום הפך צעיר חסון ואדום שער, נהג זן בקו מספר 4, את הסיפור הקטן למוחסי ביותר, עורר סנסציה כאשר תפס את חותך הוירידים בתחנה המרכזית בתל-אביב. בנימין (ההינגיני) מאירי, שלח אותו יום את מכתבו, כדרכו, לעבר הגנשים הנאות, הבחין לפתע באשה שהחזיקה בידה, ממנה קלח דם, הצביעה לעבר גבר בורח. בנימין קפץ ממכוניתו, דילג אחרי הבורח.